

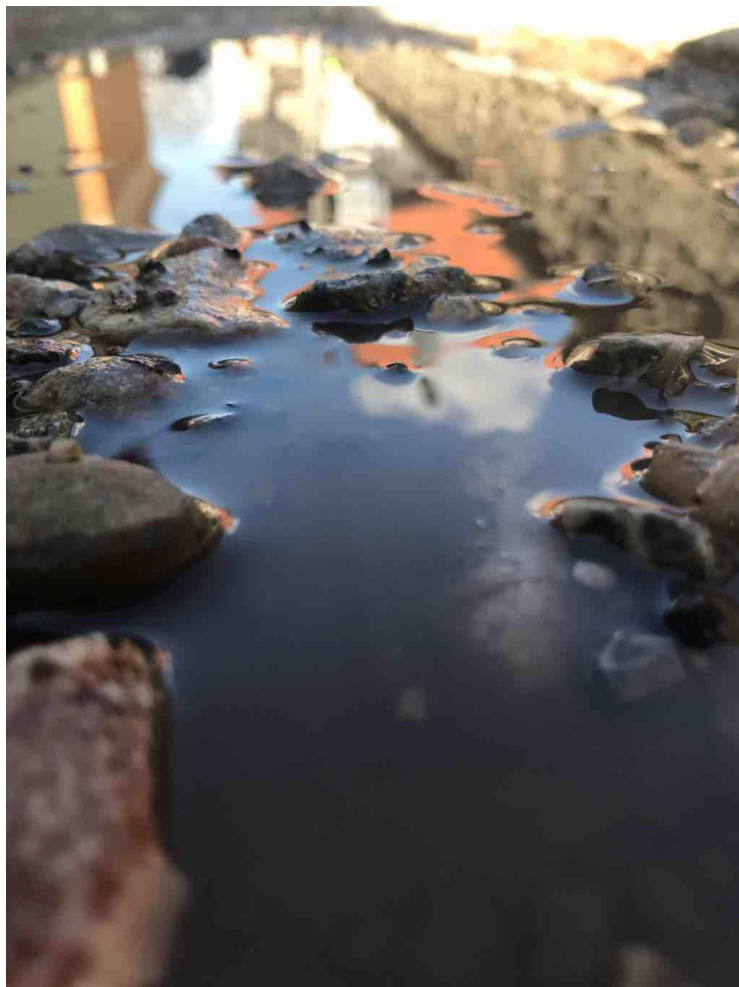

POD VEŽIČKOU

***Časopis študentov Gymnázia J. F. Rimavského v Levoči
Školský rok: 2020/2021***

LEVOČSKÝ PEŠÍ ZÁZNAMNÍK

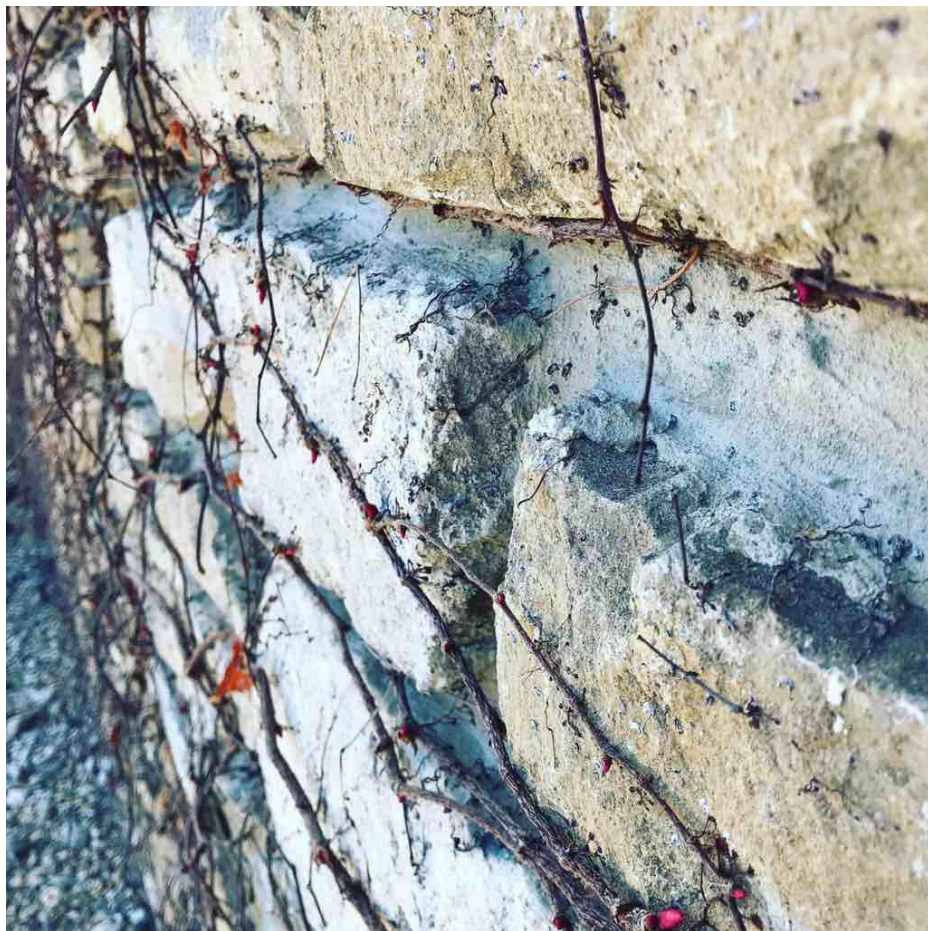
***Bola raz jedna voda,
nechutila ako sóda.
Neboli v nej bublinky
ani žiadne bylinky.***

Adam Nováček, kvarta A

***Slobodu si cením,
je to pre mňa všetko.
Prajem si mať krídla
a pretekať s vetrom.***

Adriána Hovancová, tercia A

***Tento múr tu stojí už veľa rokov ,
mesto Levoča malo mnohých sokov.
Tento múr už videl mnohých ľudí ,
aj tých, ktorých už dnes pán Boh súdi.***

Alex Hric, kvarta A

***Nikto nie je dokonalý,
každý nejak zvláštny.
Iným štetcom vyfarbený,
niečím iným krásny.***

***Aj majster tesár utne sa...
No predsa tesárom ostane.
Tak rozhliadnime sa...
A sami sebou ostaňme.***

Sofia Blašková, I.A

***Krásne štíty Tatier
v pozadí hrdo stoja,
patrí im náš tichý obdiv
a túžba s pokorou ich zdoľať.***

Viktória Bodnárová, I.A

***Staré domy majú čaro,
Levoču len skrášlia.
Nabudúce vezmem pero,
skica bude krásna.***

Elisabeth Soľáková, tercia A

**Listy sú život ,
listy sú príroda.
Nebojme sa ich chrániť ,
lebo nám dávajú chuť života.**

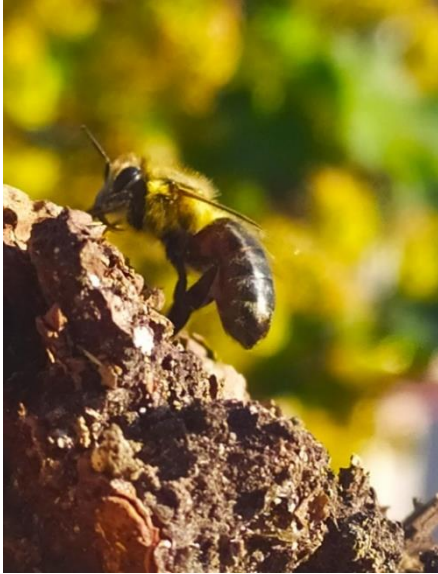
Jakub Dzurman, príma A

**Príh'ava, rastlinka na
pohľad ako každá iná,
no stačí jeden dotyk a
zistíš, že je svojho druhu
jediná.**

**Pomáha, lieči, hojí,
uzdravuje,
avšak niekedy sama rany
spôsobuje.**

Antónia Balocká, kvarta A

**Malá včielka lietať sa učí,
čmeliáčik lúkou bzučí.
Na kvietok si sadajú,
chutný medík dávajú.**

Ján Paluba, kvarta A

**Včelička si na púpavu sadne
a sladučký nektárik saje.
V prírode sa usadíme,
pokoj v duši prebudíme.**

**Filip Oliver Jakubek,
príma A**

**Straka hľadá jedlo,
no nič nenašla.
Oslepí ju svetlo
z môjho zrkadla.**

**Sedí si tu mucha.
Zrodila sa predtucha.
Sadne si na koláč.
Nezješ ho už, soráč.**

**Včela sedí na kvete,
nektár pozbiera.
Je ich veľa na svete,
potrebné to „zvierá“.**

Katarína Kellnerová, kvarta A

***Zelená sa rastlinka v tom
kameni tvrdom,
vyrástla a pokorila
nehostinnosť v ňom.
Zatiaľ sa jej darí,
v tom kamennom raji.***

Laura Porebská, príma A

***To je hora krásna,
hora veľmi malá.
Je priveľmi jasná,
je jednou z mála.***

Ľuboš Filip, príma A

***Ani štetec, ani farba,
len pavučina a rosa ranná.
Toto je len jeden dôkaz,
aký zaujímavý vie príroda vytvoriť obraz.***

Viktória Marčišáková , I.A

***Popraskané ruky, pery
jedného dňa sa spoja.
Skús len veriť
a neodchádzaj z boja.
Za lásku sa bojovať' oplatí,
ver, raz sa ti to vyplatí.***

Martina Strážiková, tercia A

***Neopísateľná nádej, láska...
Stačí jedno klamstvo a stena praská.***

Daša Gburová, tercia A

***Keď sa ti srdce zlomí
a veriť sa už bojíš
nevytvor si obranný múr
a nadýchnuť sa opäť skús***
Martina Strážiková, tercía A

***Dvere do tvojho srdca sú otvorené,
až keď sú všetky jazvy zahojené.
Ukrývajú niečo zvláštne,
až tá nádej napokon zhasne.***

Noel Repaský, tercia A

***Každý z nás má priateľa podobného,
aj keď s nami všade chodí, narozpráva veľmi málo.
Jeho najväčším nepriateľom je tma,
po nej sa ukáže až v strede dňa.
Veľakrát sa naň zabudne,
no on je vždy pri nás, keď sme na dne.
Priateľ malý, neviditeľný a bez farby,
má ho každý, ja aj ty.
Priateľ, ktorý pri nás stojí od začiatku tohto všetkého
a ktorý pri nás bude do konca konečného.***

Oxana Nina Gunárová, tercia A

***Kresby na stenách majú svoje príbehy,
aj keď ich nikto nepozná,
možno mám na srdci občas ryhy,
a možno si maľujem do prázdna.***

Alexandra Fecková, kvarta A

***Púpavy sú ako život,
rastú i starnú s nami,
a keď ich vlasy stratia ligot,
v rukách rozpadnú sa mi.***

Zuzana Snopková, prima A

***Sedmokráska rastie v
tráve,
slniečko ju hreje práve.
Sedem farieb v sebe
skrýva,
za motýľom sa rada díva.
Malá, skromná, voňavá,
včielkam medík rozdáva.***

***Nataša Hockicková,
sekunda A***

**Kohút si na vrchu veže
sedí,
z výšky na nás všetkých
hľadí.
Naša školská vežička
z diaľky vyzerá byť maličká.**

Sofia Mihalíková, tercia A

**Modrá obloha plná mrakov,
v pozadí leto je.
Možno pripomínajú drakov,
no každý z nich iný je.**

Tamara Hojnošová, kvarta A

***Krásna je táto stolička,
aj keď na ňu sadá hrdza.
Každý len nad ňou ohrnie nos,
veď nerobí nikomu zlosť.***

Šimon Chmelík, príma A

***Starý múr trnám obrastený,
čo ukrýva sa v tebe?
Tajomstvá skryté z dávnych čias,
ktoré nám pomáhajú rásť.***

Zuzana Viduchová, tercia A

Človek sa narodí
bez jedného vlasu
no časom sa zmení,
stratí svoju krásu.

Veronika Labudová, I.A

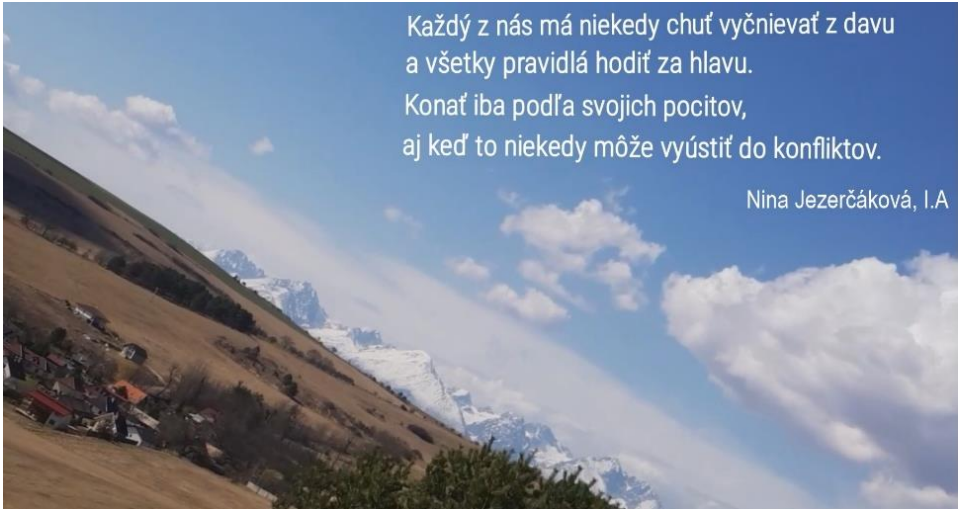
***Toto dobré kamarátstvo,
je v ňom vidno pekne jasno.
Vyvoláva vo mne radosť,
prebúdza v ňom aj tú slabosť.***

Viera Lukáčová, sekunda A

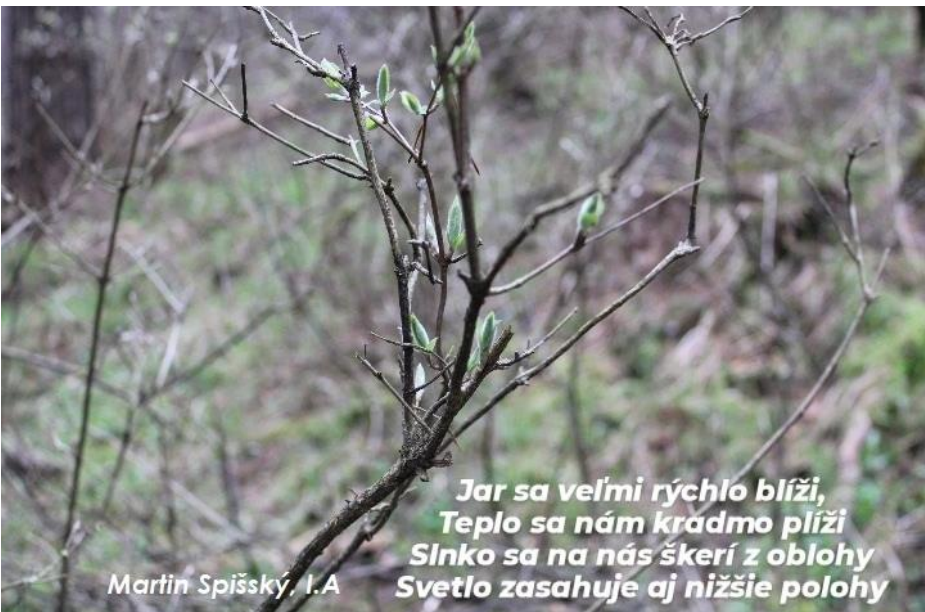
**L'udské reťaze
Hrdzavejú... nuž
A po hrubšom náraze
Sa nespoja už.**

Túmea Caková, I.A

Každý z nás má niekedy chuť vyčnievať z davu
a všetky pravidlá hodiť za hlavu.
Konať iba podľa svojich pocitov,
aj keď to niekedy môže vyústiť do konfliktov.

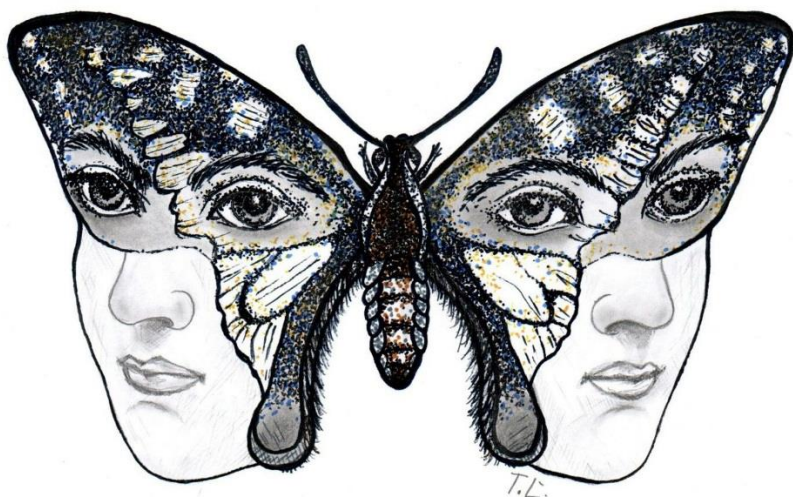
Nina Jezerčáková, I.A

*Jar sa veľmi rýchlo blíži,
Teplo sa nám kradmo plíži
Slnko sa na nás škerí z oblohy
Svetlo zasahuje aj nižšie polohy*

Martin Spišský, I.A

SURREALISTICKÁ TVORBA

Tímea L'achová, sexta A

Tmavé ticho

*Ticho je nebezpečné...láka ma
Ten pokoj, tá krása
Vzácnosť nemá
Nemá kam utekať*

*Keď sám je list na strome
Posledný hľadá na mesiac
Nemusí to byť v zime
Ticho je jeho starý kamarát*

*Obklopený prázdnotou
Myslí, že nikoho nemá
Vždy nájde starého priateľa
Aj keď ho niekedy trochu hnevá*

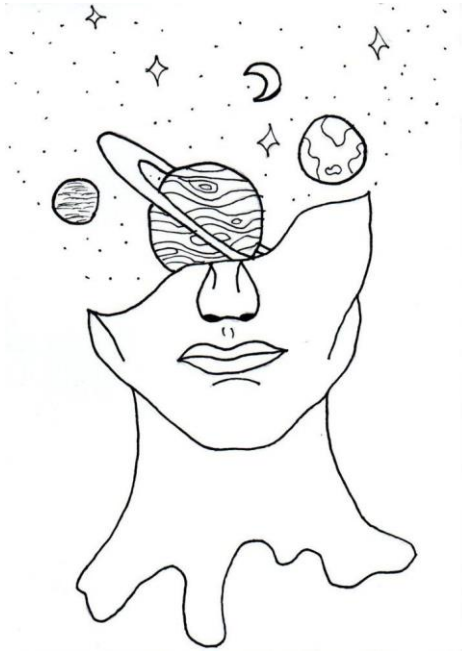
*Tak sedí
Pozerá
Počíta
No hviezd je až príliš veľa*

*Začne
No stratí sa
Je toho naňho trochu veľa
Musí začať odznova*

*Prečo to nevzdá?
...nesmie...
Spustil by hurikán
Tvorený z krídel motýľích*

*Tak sedí, pozerá a počíta
Čo bude ďalej?
Sám nevie
No vie, že vzdať sa nemá*

Karolína Jurčová, sexta A

Mária Magdaléna Cmorejová, II.A

Lea Gernáthová, II.A

More mysle

Prenádherný palác krásy

Svieti horí radosťou

Občas príde temný tmavý

Avšak rýchlo pominie

Veľa ľudí

Veľa hviezd

V šťastí aj v nešťastí

Tancuje i plesá

Otvoria sa brány lesa

A tisíce rôznych možností

Letí

Padá

Znova vstáva

Nakoniec však svetlo svieti

Nádej v mori pokoja

Uzavrú sa vráta tmy

Opätovne sní

Kristína Lafková, sexta A

NA ZAMYSLENIE...

To najcennejšie, čo mám

Hĺbka mora ma vždy desí. Napriek tomu, že sa svojimi očami nikdy nedokážem zahľadiť až na jeho samotné dno, nikdy ma neopúšťa pocit chvenia. Cítim voči nemu akýsi rešpekt – nekonečný. A potom sa zrazu ocitám v jeho strakatých, no zároveň jednotných vodách, vo vodách, kde sa rodí bytie.

Občas uvažujem nad tým, ako by vyzeral tento svet, keby v ňom neexistovala ľudská rasa. Usudzujem, že slovo 'vojna' by bolo temer bezvýznamné, skoro ako slovo 'peniaze'. Dnes by Amazonský prales stál v plnej sile na vlastných nohách, ubezpečujem samu seba. Ale nie je to tak. Dôvodom je ľudská nevďačnosť, nie sme dostatočne skromní na to, aby nás omrzelo merať cestu do ďalekej divočiny, a tak by sme neublížili majestátnemu zelenému bohatstvu, v ktorom sa prechováva niekoľko etáp života na Zemi. Takéto nesúcitné činy ľudí nikdy neomrzia. Ktohovie, prečo. Čo sa odohráva v ich tajomnom a uzavretom vnútri? Podľa mňa sú takíto ľudia veľmi sebeckí. Majú potrebu ublížiť nevinnému, a tak ho odsúdia na smrť, vezmú mu život. Žiť s veľkou vinou je ťažké, ba nemožné. Obzvlášť, ak ide o vinu, ktorá stojí na najvyššom stupni všetkých previnení – úmyselná vražda, ktorá sa nedá prinavrátiť a zmeniť. Nevie, ako vyzerá život s pocitom takéhoto previnenia, ale viem, že s tou ťarchou na svedomí nechcem nikdy žiť. Krv z rúk nemožno zmyť ako špinu.

Ktovie, ako by na druhej strane vyzeral svet bez liekov. Koľko životov by asi pominulo do zabudnutia? Táto zásluha by podľa môjho neskromného názoru mala byť pripísaná človeku ako-takému. Človek-záchranca. Nebuďte príliš skromní, pretože spod vás zoberú aj posteľ – áno, mnohým živočíchom a ľuďom sme znovuzrodili ich stereotypné životy. Všetko sa to udialo (a stále deje) vďaka medicíne, a tú predsa zdokonaľujú ľudia.

Ako tak premýšľam, ani slovo 'dokonalosť' by nemalo mať chýru v celom kozme. Nuž, ak by niečo bolo dokonalé, opäť to

zdokonalit' nie je, žiaľ, možné. Obávam sa, že tu cesta vedie už len k zániku.

Cítim sa poctená, že vo svete existujem a existujeme. Ale na opačnom brehu môjho mora je smútok. Ten sa sotva niekedy rozplynie, a neostala by po ňom ani len hrudka hlíny.

„Každý človek na Zemi má poklad, ktorý na neho čaká.“ Aká duchaplná a prostá idea. Tu sa ukrýva moja odpoveď. To najcennejšie, čo mám, je život. Som veľmi majetným človekom, pretože moje bohatstvo je ukryté v jednom jedinom slove. Život. Ten môj je čínorodý. Akási chatrnosť v ňom nemá miesto. Môj život nestráca na náplni. Práve naopak, rozrastá sa.

Hĺbka mora ma desí, ale viem, že práve v tejto hĺbke sa rodí to najcennejšie, čo mám. Mojm najcennejším pokladom je to, čo iní strácajú v bežnom kolobehu sveta. Šípim, že iba ten, kto preukáže sa hodným, bude mať tú česť cenit' si život natoľko, aby ho žil naplno. Presne v tom okamihu ...

Aneta Spišská, II.A

Uleteli mi včely

Niekedy to v živote nevyjde podľa našich predstáv. Hovorím to preto, lebo hoci som optimistka a každý ma považuje za veselú a bezstarostnú bytosť, i ja mám čo robiť, aby som si pod ťarchou problémov uchránila vieru, že všetko má svoj význam a všetko v živote sa „deje pre niečo“.

Mám trinásť rokov a bežné problémy teenagerky. Denne riešim nudnú školu, šminky, postavu. To, čím sa líšim od ostatných svojich kamarátov, ktorí celé hodiny chatujú na mobiloch, je láska k prírode. Je to možno preto, že moji rodičia pochádzajú z dediny a každý víkend i celé leto trávim čas u starkých.

Dedko je vášnivý včelár, vlastní tridsať úľov. Keď som bola malá, len z diaľky som sa dívala, ako vytáča chutný medík, ako čistí úle, kŕmi včielky. Spomínam si, ako k nám prišiel včelí doktor a vyhlásil, že všetky úle je potrebné spáliť, lebo ich zasiahol smrteľný mor. Dedko sa nevzdal, pozháňal lieky a včielky zachránil. Bolo to už dávno.

Teraz už mám vlastný úľ. Je v ňom pätnásťtisíc usilovných robotníč. S nadšením sa učím o ne starať. Rada pozorujem, ako zbierajú sladučký nektár z lúčnych kvetov a počúvam nádherný koncert ich krídiel. Všetko je tak, ako má byť, alebo lepšie povedané, ako by malo byť. Život nám totiž prináša nečakané a nevysvetliteľné situácie.

„Prečo si taká smutná, Daška? Vari ti uleteli včely?“ vyrušil ma dedko z mojich myšlienok. Jeho otázka ma prekvapila.

„Nie, ony sú tu. Azda nepočuješ, ako bzučia?“

Dedko sa pousmial a vysvetlil mi, že sa to len tak hovorí, keď je niekto smutný, zadumaný.

„Blíži sa koniec prázdnin a ja musím ísť spať do mesta. Už nebudem môcť byť každý deň pri včielkach. Kto sa o ne postará?“ zdôverila som sa dedkovi.

„Cez týždeň ja s babkou a v piatok už znovu ty,“ snažil sa ma upokojiť dedko a spolu sme sa vrátili domov.

V nedeľu prišli po mňa rodičia. Zajtra musím ísť do školy.

„Idem sa rozlúčiť s priateľkami,“ zakričala som do kuchyne a bežala k úľom. Tam ma čakalo nemilé prekvapenie. Drevený domček, v ktorom bývali tisíce robotníčok, bol prázdny. Žiadna vrava, práca, len ticho a pusto. Čo sa stalo? Kde ste, moje kamarátky? Odpoveď žiadna. S očami plnými slz a srdiečkom zaliatým bôľom som sa vracala do dediny.

„Čo ti uleteli včely?“ vítal ma sused na dvore. Ani netušil, že udrel klinec po hlavičke. A to hneď dvakrát.

„Áno, uleteli mi včely a zo mňa uletelo šťastie.“

Ale tak, ako som spomínala, všetko v živote sa „deje pre niečo“. Moje včeličky, ktoré vedeli, že sú choré, radšej odleteli z úľa, aby nenakazili ostatné priateľky... A tak zachránili dvadsaťdeväť rodín. A ja som pochopila, že prehra môže byť aj výhrou, ak sa na problém pozrieme z toho správneho uhla, ktorý nám dá silu a vieru pokračovať a ísť ďalej.

**Daša Gburová, tercia A
(práca bola ocenená 3. miestom v regionálnom kole
literárnej súťaže ŠUMENIE)**

Počúvajte príbehy ľudí, ktorí vojnu zažili...

Minulosť

Písať o vojne? Povedať svoj názor? Nevieam, lebo som vojnu nezažila.

Pred dvoma rokmi som tiež mala za úlohu napísať slohovú prácu o vojne. Vtedy som poprosila našu prababku, aby mi voľačo porozprávali. Ustrnuli, v tvári sa im zjavil bol' a celú postavu zahalil čierny tieň. Zahľadeli sa do diaľky. Po chvíli tajuplného ticha, keď som čakala, že začnú rozprávať, pozreli na mňa a poslali ma polievať záhradu. Zahalená rúskom tajomstva odišla táto téma s nimi doďaleka. Tam, kde sa už nikto nič nepýta a nikto nikomu neodpovedá.

Ostala len spomienka. Prababka nosili ľudový kroj. V širokej sukni za opaskom mali vrecúško. Každé ráno si doň vložili čiastku chleba a večer, keď sme sadli k stolu, najprv zjedli ten kúsoček a až potom večeru.

Prítomnosť

V mori každodenných informácií sa pre mňa slovo vojna stalo abstraktným pojmom. Vojna vo Vietname, vojna na Blízkom východe, vojna v Perzskom zálive. Žiadna z nich sa ma bytostne nedotýkala. No prišiel marec 2020, jarné prázdniny. A po nich návrat do školy. Ale čo to? Len na tri dni a opäť prázdniny. Hurá! Ráno budem dlho spať, potom pôjdeme so spolužiakmi von, pobeháme po obchodoch, posedíme na terase a podnikneme spoločný výlet. Chcela som hneď napísať do skupiny na sociálnej sieti, aby sme niečo vymysleli. Klikla som do mobilu a na displeji sa mi „vygúglila“ upútavka: Bill Gates - veštec. Otvorila som video a s úžasom sledovala jeho rečnícky prejav. Rozprával o ebole, španielskej chrípke, vojne a o tom, čo nás čaká – strašný vírus, čo zasiahne milióny ľudí na celom svete a otrásie pevnými základmi modernej civilizácie. Vírus, ktorý bude mocnejší ako všetky zbrane. Prezentácia skončila, publikum nadšene zatlieskalo. Ale

mne sa nechcelo tliekať. Premohol ma strach. Uvedomila som si, že aj moji rodičia teraz akosi často spomínajú vojnu vírusovú, biologickú, pandemickú, celosvetovú.

Vbehla som k mame do kuchyne. Vystrašená s vyvalenými okálmi a trasľavým hlasom som sa jej opýtala, či teraz všetci zomrieme. Ale mamy sú preto mamy, lebo nás stále pritúlia, keď strácame pod nohami pevnú zem, vezmú nás pod svoje krídla a ubezpečia, že spolu všetko zvládneme. Mama mi vysvetlila, že Covid-19 je vírus, ktorý pochádza z Číny, že vo Wu-chane je veľa obetí, ale vďaka veľkej sebadisciplíne a zodpovednosti miestnych obyvateľov sa stav začína pomaličky zlepšovať. Preto aj my musíme nosiť rúška, umývať si ruky.

Potom sa akoby roztrhlo vrece. Z každej strany sa na mňa valili informácie o Covide-19. V rozhlase, televízii i na mobile mi začali vyskakovať tabuľky s počtom mŕtvych a vyliečených ľudí. Pred obchodmi sa začali tvoriť dlhé zástupy zákazníkov. Rodičia nakúpili zásoby potravín. Nesmeli sme sa stretávať s kamarátmi, zavreli sa školy, kostoly. Všetko sa v priebehu pár dní zmenilo, celý svet sa zmenil. Začali sa zatvárať fabriky, veľa ľudí prišlo o prácu. Denne narastal počet nakazených, mor zachvátil Taliansko a my sme v napätí čakali, kedy zasiahne Slovensko. Naši rodičia hovorili, že to je vojna s neviditeľným nepriateľom. A keď nevidíš nepriateľa, tak je to horšie, lebo nevieš, kedy a odkiaľ na teba zaútočí.

Ľudia sa rozdelili na dva tábory. Tých, ktorí situáciu zľahčovali, ignorovali, zhromažďovali sa, chodili na nákupy mimo vyhradených hodín a tým ohrozovali zdravie ostatných. A tých, ktorí zodpovedne a s dôverou prijímali nové nariadenia a príkazy. A vznikla ešte jedna skupina. Tých, ktorí nezištne začali pomáhať najviac ohrozeným, našim starkým. S úctou som sledovala v médiách, ako skauti roznášajú seniorom obedy, chodia im na nákupy a hlavne sa s nimi rozprávajú. Veľakrát bola odvysielaná reportáž, v ktorej dedko či babka so slzami v očiach ďakovali za milý prístup a láskavé slovo. Veľmi sa mi to páčilo. I ja som každý deň zatelefonovala starým rodičom. Pripomínala som im, aby

nechodili na nákupy, na poštu, ale len do záhrady a len cez plot sa rozprávali so susedmi.

V myšlienkach som sa vracala k prababke. V duchu som im kládla otázku: Bolo to horšie vtedy, keď ľudia nemali čo vložiť do úst, keď mnohí vojaci zamrzli v tuhej zime, keď im ponad hlavy lietali hlučné bombardéry alebo teraz, keď žijeme v blahobyte a prepychu, s vedeckými objavmi a modernými počítačovými technológiami a napriek tomu v nemocniciach na respirátoroch vyhasínajú ľudské životy? Odpoveď žiadna.

Zvykli sme si na rúška, dvojmetrové odstupy, dezinfekčné stojany. Vláda pomaly uvoľňuje opatrenia a my postupne smerujeme k bežnému životu. Teším sa, že na Slovensku nepodľahlo chorobe veľa ľudí.

Budúcnosť

Budem si viac vážiť rodičov, lebo som sa bála, že ich stratím.

Budem pomáhať starkým, lebo som pochopila, akí sú zraniteľní.

Budem rada chodiť do školy, lebo mi chýbali spolužiaci, kamaráti aj učitelia, ich výklad novej látky i prísny a zároveň láskavý pohľad.

Budem chrániť prírodu, aby si mohla oddýchnuť tak, ako v čase pandémie, keď do Benátok priplávali delfíny a medúzy.

Budem veriť, že vedci čoskoro objavia liek proti koronavírusu,

aby všetci, ktorí na začiatku sľúbili, že ak prežijú, budú

tolerantnejší k susedom, chápavejší k chorým a ohľaduplnejší

k prírode, mohli uskutočniť svoje predsavzatia a zmeniť svet

k lepšiemu.

Daša Gburová, tercia A

(práca bola ocenená 3. miestom v celoslovenskom kole literárnej súťaže Cesty za poznaním minulosti)

Pod vežičkou

Časopis študentov Gymnázia J. F. Rimavského v Levoči

Vydáva: Gymnázium J. F. Rimavského v Levoči

Zodpovedá: Mgr. Iva Kovalíková

Dátum: jún 2021

Len pre vnútornú potrebu!